

[Gerda Møller.]

nye uddannelser. Der vil dukke nye huslige servicefag frem, og der vil blive krævet mere omfattende uddannelse for at beklæde visse stillinger i institutionerne inden for det sociale område og inden for omsorgsarbejdet, i kantiner, i kostforplejninger, på kostskoler, ved rengøring, på vaskerier, fødevareredistributionen og også i visse industrier som konsulenter, vejledere og undervisere. Derfor kunne vi i mit parti tænke os en uddannelse, der hvilede på en basisuddannelse, som skulle være fælles for de forskellige uddannelser på alle disse beslægtede områder, således som man nu er i færd med at gøre det inden for en række andre uddannelser, og at man så efter grunduddannelsen kunne sammenstykke sin uddannelse efter sit behov til hver en tid, så resultatet kunne blive, at man fik nogle praktiske, jeg var lige ved at sige piger, for det er desværre dem, der fortrinsvis går til den uddannelse, men altså nogle praktiske mænd og piger, der kan leve op til de forskellige krav, der stilles, og derigennem have gode muligheder for også at få beskæftigelse i erhvervslivet. Det kræver naturligvis en kortlægning af de forskellige uddannelser inden for de beslægtede områder, og det kræver også en kortlægning af de almindeligt forekommende arbejdsopgaver, men det mener jeg ikke skulle være uoverkommeligt at få fremskaffet.

Jeg kan altså ikke på mit partis vegne tilsige dette lovforslag i den foreliggende form en velvillig behandling, men vi er til gengæld parat til i udvalget at være med til at bygge en uddannelse op på grundlag af de synspunkter, jeg her har fremlagt.

Merete Bjørn Hanssen: Det er i og for sig med beklagelse, jeg på mit partis vegne må sige til undervisningsministeren, at det foreliggende lovforslag for os i venstre rejser flere spørgsmål, end det besvarer. Isoleret betragtet som en uddannelseslov på et afgrænset område kan lovforslaget umiddelbart virke velgennemarbejdet og båret af en række udmærkede hensigter om at tilpasse

et tidligere traditionelt kvindeerhverv med sin solideste forankring i landbrugssamfundet til det moderne industrisamfunds stærkt ændrede krav særlig på det familie- og forbrugermæssige område.

Ministerens egen tro på sine gode hensigter og deres fremtidsmuligheder kommer nok mest optimistisk til udtryk i bestemmelsen i lovforslagets § 2, som åbner mulighed for, såfremt der skulle vise sig behov for det, at oprette statsseminarier ved siden af de to privatseminarier, som i øjeblikket varetager uddannelsen af husholdningslærere. Jeg deler ikke denne optimisme, og min tvivl om berettigelsen af den fik jeg bestyrket, da jeg i lørdags, den 8. april, i Berlingske Tidende læste en artikel af erhvervsvejleder Inger Nørgaard, som ledsagede et hjertesuk over det højere adgangsniveau, som forslaget opererer med, med en bemærkning om, at husholdningslærerfaget er et fag uden arbejdsmarked. Heroverfor står dels de udtalelser, som fru Tove Lindbo Larsen er kommet med i sit indlæg her i dag om de forventninger, man nærer til et øget behov i kraft af den uddannelse, der foreslås her, dels de bemærkninger, der findes til lovforslaget om, at flere og flere husholdningslærere vil blive beskæftiget inden for industri- og servicevirksomheder. Jeg vil gerne spørge ministeren, om han har nogen sikker viden som baggrund for denne optimisme, eller om det alene er forhåbninger om, hvad den foreslåede uddannelse kan føre til, der har af født disse bemærkninger til lovforslaget.

Jeg skal ikke gøre mig til af, at jeg har haft mulighed for at gå i dybden på dette område, og det er jo også et arbejde, som rettelig hører hjemme i det kommende udvalg. Men de sonderinger, som jeg har kunnet foretage, siger mig, at det behov, som føles overordentlig stærkt ikke mindst blandt de allerede uddannede husholdningslærere, som i stigende grad savner beskæftigelsesmuligheder i overensstemmelse med deres uddannelse, er behovet for en gennemgribende samordning og koordinering af en lang række huslige og andre uddannelser.